

РЕШЕНИЕ

№ 3451

гр. София, 27.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 19.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **11518** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.
Образувано е на основание изпратена от СДВР жалба от Р. Р. Б. против мълчалив отказ на Директора на СДВР да се произнесе по подадено от него на 24.09.2020 г. заявление за достъп до обществена информация. В жалбата и в съдебно заседание, чрез процесуалния представител адв. С. А. се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения мълчалив отказ, поради което се иска неговата отмяна и изпращане на преписката на ответника със задължение да се произнесе, като предостави на заявителя достъп до исканата информация.
Ответникът Директора на СДВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт Д. И. в представен писмен отговор и в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Твърди, че мълчалив отказ не е възникнал, тъй като по идентично предходно заявление оспорващият е получил желаната информация съгласно Решение №513000-45016/16.09.2020 г., при което е налице хипотезата на чл.37, ал.1, т.3 ЗДОИ за отказ, тъй като исканата обществена информация е предоставена през предходните 6 месеца. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от образуваната административна преписка, съдържаща само входирано при ответника заявление, както и административната преписка по предходно подадено от

оспорващия заявление за достъп до обществена информация, по която е налице произнасяне с Решение №513000-45016/16.09.2020 г.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Със Зааявление, регистрирано на 08.09.2020 г. Р. Б. е поискал от СДВР да му бъде предоставена наличната информация относно броя на задържаните по ЗМВР лица по време на притестите на 2 срещу 3 септември пред сградата на бившия Партиен дом; разбивка на правното основание за задържането им /коя хипотеза на чл.72, ал.1 . т.1 – 7 от ЗМВР/; броя на изготвените доклади по смисъла на чл.5, ал.1 и сл. от Наредба №8121з-418/14.03.2017 г. за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на МВР. Посочил е, че желае да получи исканата информация под формата на справка на посочения от него в заявлението електронен адрес. По това заявление Директора на СДВР се е произнесъл с Решение №513000-45016/16.09.2020 г., като е отказал предоставянето на достъп до исканата обществена информация. Не се спори, че решението не е оспорвано по съдебен ред.

На 24.09.2020 г. Р. Б. е депозирал друго заявление за достъп до обществена информация до СДВР, регистрирано на 29.09.2020 г., с което е поискал да му бъде предоставен достъп до следната обществена информация: 1. Заповедите за задържане на лица, задържани по време на притестите на 2 срещу 3 септември пред сградата на бившия Партиен дом – със заличени лични данни и 2. Докладите по смисъла на чл.5, ал.1 и сл. от Наредба №8121з-418/14.03.2017 г. за реда за употреба на физическа сила и помощни средства от служителите на МВР по време на протестите на 2 срещу 3 септември – със заличени лични данни. Посочил е, че желае да получи исканата информация под формата на копие на посочения в заявлението електронен адрес. Алтернативно е посочил, че желае да получи достъп чрез преглед на информацията на място.

В предвидения законов срок не е налице произнасяне от страна на административния орган. Произнасяне не е налице и до момента на постановяване на настоящото решение.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена от надлежна страна и срещу подлежащ на оспорване мълчалив отказ. В случая е формиран мълчалив отказ на ответника по подаденото от Р. Р. Б. от [населено място] заявление за достъп до обществена информация, регистрирано на 29.09.2020 г. Мълчаливият отказ представлява фикция на закона за наличие на акт при задължения на органа да издаде такъв и при негово бездействие в тази насока. Разпоредбата на чл.58, ал.1 АПК установява презумпцията, че непроизнасянето в срок се счита за мълчалив отказ за издаване на акт. Този мълчалив отказ, като отказ е индивидуален административен акт и подлежи на съдебен контрол за законосъобразност. Следва да се има предвид, че не всяко бездействие на администрацията е мълчалив отказ по смисъла на чл.58, ал.1 АПК. Такъв е налице, само тогава, когато административния орган е нормативно овластен да действа, респ. да се произнесе, а той не стори това в законоустановения срок.

Съгласно разпоредбата на чл.24, ал.1 ЗДОИ достъп до обществена информация се предоставя въз основа на писмено заявление или устно запитване. В настоящия случай ответникът е сезиран със заявление в писмена форма, съдържащо изискуемите

реквизити по чл.25, ал.1, т.1-4 ЗДОИ. Съгласно разпоредбата на чл.28 ЗДОИ заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация се разглеждат във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране, като органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. Предвидена е възможност за удължаване на срока по чл.28, ал.1 в изчерпателно посочени от закона хипотези – при необходимост от уточняване предмета на исканата обществена информация, когато поисканата в заявлението информация е в голямо количество и е необходимо допълнително време за нейната подготовка, както и в случаите, когато исканата обществена информация се отнася до трето лице и е необходимо неговото съгласие за предоставянето ѝ. Няма данни в настоящия случай срока да е удължаван.

Процесното заявление, с което ответникът е сезиран, е регистрирано на 29.09.2020 г. Срокът за произнасяне по него е 14-дневен /чл.28, ал.1 ЗДОИ/ и изтича на 13.10.2020 г., ден вторник, работен ден. Няма данни и не се твърди от ответника да се е произнесъл по заявлението в срока или след това. Следователно формиран е мълчалив отказ.

Съгласно чл.149, ал.2 АПК мълчаливият отказ може да се оспори в едномесечен срок от изтичането на срока, в който административният орган е бил длъжен да се произнесе. Срокът за оспорване на процесния мълчалив отказ е започнал да тече на 14.10.2020 г. и е изтекъл на 14.11.2020 г. доколкото тази дата е в ден събота, то срокът за оспорване следва да се счита, че изтича на следващия работен ден, а именно 16.11.2020 г., ден понеделник. Жалбата, въз основа на която е образувано съдебното производство е входирана при ответника именно на тази дата. Следователно срокът е спазен.

Съдът намира за неоснователен доводът на процесуалния представител на ответника, че мълчалив отказ не е възникнал, тъй като с Решение №513000-45016/16.09.2020 г. заявителят е получил достъп до исканата от него информация, при което е налице хипотезата на чл.37, ал.1, т.3 ЗДОИ. Дори да е счел, че са налице предпоставките на тази разпоредба, ответникът е бил длъжен да се произнесе с изричен акт в тази насока, което не е сторил нито в срока по чл.28, ал.1 ЗДОИ, нито след това.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че жалбата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Обществените отношения, свързани с достъпа до обществена информация са уредени от ЗДОИ. Законът не посочва конкретен държавен орган натоварен с функции по предоставяне на достъп до обществена информация. В чл. 28, ал. 2 ЗДОИ е предвидено, че органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. От тълкуването на тази разпоредба следва, че органът, който създава обществена информация е този, който взема решение, съответно отказва достъпът до тази информация. С оглед обхвата на заявления достъп до обществена информация, органът, който разполага с нея и който е следвало да се произнесе по подаденото искане за достъп до обществена информация е Директора на СДВР, до когото е отправено искането.

За да е налице задължение за предоставяне определена информация тя трябва да е обществена по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ, т.е. свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено

мнение за задължените по закона субекти. Съдебната практика, позовавайки се на определението за термина "информация" според Българския тълковен речник, конкретизира понятието "обществена информация" като сведение или знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната, респ. за дейността на задължените по чл.3 ЗДОИ субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. В този смисъл, съдът приема, че със Заявление рег. №513004-42 от 29.09.2020 г., е поискан достъп до обществена информация съобразно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ, поради това че чрез исканата информация жалбоподателят би могъл да си състави собствено мнение относно дейността на задължения по закона субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ.

Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава II и глава III на ЗДОИ. В чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите по чл.3 да разгледат подадените до тях заявление за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено със срок – не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно ал.2 на цитираната разпоредба в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица, вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя. Член 37 – чл. 39 от ЗДОИ императивно регламентират основанията за отказ, съдържанието на решението за отказ, както и редът за неговото съобщаване на заявителя.

С оглед на изложеното настоящият съдебен състав приема, че единствената призната от закона възможност за процедиране на отправеното до него искане за достъп до обществена информация от задължения по смисъла на чл. 3 от ЗДОИ субект е да постанови изричен акт – решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата информация. Изискването за мотивирано произнасяне е гаранция за законосъобразност на акта.

Предвид характера на уредените обществени отношения и целта на приложимия материален закон, при условие, че разпоредбата на чл.38 ЗДОИ императивно задължава субектите по чл.3 да се произнасят с мотивирано решение, особено в случаите на отказ да бъде предоставена исканата информация, Директора на СДВР е бил длъжен изрично да се произнесе, в законоустановения срок, по така подаденото от жалбоподателя заявление за достъп до обществена информация, като издаде или акт по чл.34 ЗДОИ, или акт по чл.38 ЗДОИ. Като не се е произнесъл в законоустановения срок по подаденото до него заявление, Директора на СДВР е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила, установени в чл.38 и чл.39 ЗДОИ. Съгласно цитираните разпоредби отказът да бъде предоставен достъп до обществена информация може да бъде само изричен и се постановява с мотивирано решение, в което се посочват правното и фактическо основание на отказа и което се връчва лично срещу подпис на заявителя. Мълчалив отказ по ЗДОИ е недопустим, поради което само на това основание същият подлежи на отмяна.

С оглед наведените в хода на настоящото производство доводи от страните съдът намира, че следва да разгледа и въпроса за наличието на предпоставките по чл.37, ал.1, т.3 ЗДОИ, мотивирани от процесуалния представител на ответника като основание за отказ за предоставяне на исканата информация. Според тази разпоредба основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице,

когато исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. В тази връзка следва да се посочи, че тези предпоставки в случая не са налице. Това е така, защото от една страна с предходното подадено заявление е поискан достъп до различна информация от тази, поискана с процесното. В първото заявление е посочено, че се иска достъп до информация само относно броя на задържаниети лица, докато във второто е поискан достъп до самите заповеди за задържането им със заличени лични данни. Същото се отнася и до посочените доклади. Освен това с представеното по делото решение не е предоставен достъп до предходната поискана информация, напротив, такъв е отказан. За да е налице основание за отказ по смисъла на чл.37, ал.1, т.3 ЗДОИ не е достатъчно да е налице произнасяне по предходно подадено заявление в 6-месечния срок, а следва и достъпът до исканата информация да е бил предоставен на заявителя. При наличие на изричен отказ, макар и в 6-месечния срок, тази разпоредба не би могла да обоснове законосъобразен отказ за предоставяне на исканата информация.

Предвид гореизложеното оспореният мълчалив отказ следва да бъде отменен, а преписката следва да бъде върната на задължения субект за произнасяне по заявлението с надлежен акт, по чл.25, ал.2 ЗДОИ, удовлетворяващ изискванията за съдържание по чл.34 ЗДОИ в случай, че органът реши да предостави достъп до поисканата информация, или по чл.38 ЗДОИ в случай, че органът реши да постанови отказ за предоставяне на информация.

Въпреки изхода на делото при липсата на направено от оспорващия искане за присъждане на разноси съдът не дължи произнасяне по този въпрос. Разноси на ответника не се дължат.

Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд – София-град, Второ отделение, 52 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ мълчаливия отказ на Директора на СДВР да се произнесе по заявление за достъп до обществена информация рег. №513004-42 от 29.09.2020 г., подадено от Р. Р. Б. от [населено място].

ИЗПРАЩА преписката на Директора на СДВР за произнасяне по заявление за достъп до обществена информация рег. №513004-42 от 29.09.2020 г., подадено от Р. Р. Б. от [населено място] в законоустановения 14-дневен срок от получаване на решението.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: